

jeg ser ikke, der vilde være noget i Vejen for, at denne Karakteristik ikke alene indeholdt en litterær Bedømmelse af vedkommende Forfatter, men ogsaa en etisk Bedømmelse. Under tidligere Forhandlinger om dette Spørgsmaal er der ogsaa stadig blevet forlangt en etisk Begrundelse for Forfatterunderstøttelsens Givelse. Jeg kunde tænke mig, at naar Ministeren møder i Finansudvalget for at forhandle om disse Ting, havde han paa Forhaand skaffet sig fra kompetent Side en saadan Karakteristik af de Personer, som han kunde tænke sig at bringe i Forslag.

Endvidere vil jeg foreslaa, at man genoptager de midlertidige 3-aarige Understøttelser, saa at man følger den gamle Regel, jeg citerede før, at naar man giver en Mand en midlertidig Understøttelse, giver man ham Lejlighed til i det Aaremaal, den løber, at vise, hvad han duer til, og maaske ogsaa, hvad man med Grund kan slutte sig til om hans Betydning i Fremtiden. Jeg vil dertil gerne føje, at i enkelte Tilfælde burde denne 3-aarige Understøttelse kunne gentages. Ved denne Fremgangsmaade vilde Rigsdagens Medlemmer to Gange faa Lejlighed til at beskæftige sig med en Forfatter, nemlig ved Optagelsen paa Kontoen for midlertidige Understøttelser og ved Optagelsen paa Kontoen for de faste. Jeg vil foreslaa, at man ogsaa genindfører Udtrykket: livsvarig Hædersgave. Det er vel ikke indiskret at sige, at jeg i Gaar i Finansudvalget har foreslaaet en Understøttelse til en Forfatter, en Understøttelse, som jeg i høj Grad vilde ønske kunde betragtes som livsvarig, nemlig til vor store Sproggransker Vilhelm Thomsen. Forslaget er, saa vidt jeg ved, tiltraadt af Finansudvalget. Overfor en Understøttelse af denne Art mener jeg, at man i høj Grad kunde ønske, at den blev nævnt som en livsvarig Hædersgave, da det forøger dens Værdi. Naturligvis vil der ikke være Tvivl om, at det er en livsvarig Hædersgave, men jeg kunde, som sagt, ønske, at selve dette Udtryk blev brugt.

Efter det, jeg her har sagt, vil jeg meget henstille til de ærede Forslagsstillere, baade det ærede Medlem Hr. Pinstrup og det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt og Hr. Fibiger, at tage deres Ændringsforslag tilbage og afvente det Forslag, som vil fremkomme til tredie Behandling efter en Forhandling mellem Finansudvalget og mig. Jeg tror, at man derved bedst handler i den Aand, hvori disse Bevillinger har været givet Aarene igennem.

Ordføreren (N. Johan Laurson): Da mit Navn er blevet nævnt under Debatten

om Fru Agnes Henningsen, vil jeg gerne gøre den lille Bemærkning, at der i formel Henseende er den betydelige Forskel paa hende og dem, her er Tale om, at hun ikke stod paa Kontoen for de faste Understøttelser, hvad de to andre gør.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup talte om Finansudvalgets Forhandlinger i Fjor vedrørende Optagelsen af Hr. Harald Bergstedt. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har nogen Grund til at føle sig brøstholden, thi det har ganske sikkert ikke været Finansudvalgets eller enkelte Finansudvalgsmedlemmers Hensigt at gaa ham for nær; da Bevillingen blev vedtaget, uden at der rejste sig nogen Røster derimod, har man formodentlig ikke haft præsent, at det ærede Medlem havde udtalt sig mod den paagældende Forfatter. Den Opfattelse er vist udbredt her i Tinget — jeg har i alt Fald mødt den —, at en Forfatter, der optages paa den faste Liste, optages enstemmigt, saaledes at hvis der er et af Finansudvalgets Medlemmer, som stemmer imod, bliver han ikke optaget. Dette er ikke rigtigt; derimod er det sikkert rigtigt nok, at man har talt sig til Rette, saaledes at der i alt Fald i den Tid, jeg har været Medlem af Finansudvalget, ingen Sinde er foretaget nogen Afstemning om, hvorvidt en Forfatter skulde optages paa den faste Liste. Det er sikkert heller ikke sket i Fjor, og jeg vil tillade mig at tro, at det, hvis det ærede Medlem Hr. Pinstrup havde været til Stede ved det afsluttende Møde, vilde være gaaet ligesom ellers, at man havde talt sig til Rette.

Der er talt om Bedømmelsen af en Forfatters Tendens og hans Maade at udtrykke sig paa om Emner, som omhandler en Del af Menneskelivet og en ret betydelig Del deraf. Saadanne Emner kan ikke forbigaaes i Tavshed af Forfattere, som agter at skildre Menneskelivet, som det er, og som dets Stræben bør være, og derfor har alle betydelige Forfattere, som har villet skildre Menneskelivet, ogsaa skildret det seksuelle Liv, som det nu en Gang ytrer sig. Der er allerede her i Dag peget paa, at Holberg brugte ligefremme Udtryk, som de brugtes i hans Tid, og som de brugtes langt ned i Tiden, selv om de ikke kom frem i Litteraturen, og de ældre Forfattere, hvad enten vi tager dem fra den fremmede eller den danske Litteratur, skrev heller ikke saadan, at man med Tryghed kunde give den opvoksende Ungdom deres Bøger i Hænde. Det er nemlig ikke Maalestocken for Litteraturen, om man kan give den opvoksende Ungdom Litteraturen i Hænde med Tryghed.